

## U S N E S E N Í

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jany Vyletové a soudců JUDr. Anny Grimové a Mgr. Miroslava Hromady, Ph.D. ve věci **žalobce CZECH AVIATION TRADE & SERVICES, s.r.o.**, IČ 02269155, sídlem Plzeň, Perlová 68/7, zastoupeného Mgr. Michalem Bernáškem, advokátem, sídlem Plzeň, nám. Republiky 30, proti **žalovaným 1/ LLC Bravo AIR, LTD**, sídlem Gruzie, Tbilisi, Isani - Samgori District, Airport settlement B. 42, flat 20, adresa pro doručování Gruzie, Gamrekeli Street 19, Tbilisi, zastoupenému JUDr. Robertem Falbrem, advokátem, sídlem Praha 1, V Celnici 1040/5 a **2/ LOM PRAHA, s.p.**, IČ 00000515, sídlem Praha 10, Tiskařská 270/8, zastoupenému Mgr. Julií Ševarkovou, LL.M., advokátkou, sídlem Praha 10, Na Hroudě 3317/26, **o žalobě na ochranu rušené držby**, o odvolání žalovaných proti usnesení Okresního soudu Plzeň-město ze dne 12. 10. 2016, č. j. 30 C 352/2016 - 185,

### takto:

- I. Usnesení soudu prvního stupně se ve výroku I a II mění tak, že žaloba se žádostí o uložení povinnosti 1/ a 2/ žalovanému zdržet se jakýchkoliv zásahů do držby žalobce k letadlům typu AN-26 výrobní číslo [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a bez předchozího souhlasu žalobce s nimi jakkoliv nakládat, upravovat je nebo je užívat, se zamítá.
- II. Žalobce je povinen zaplatit 1/ žalovanému náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů ve výši 17.286 Kč, k rukám zástupce 1/ žalovaného, do tří dnů od právní moci usnesení.
- III. Žalobce je povinen zaplatit 2/ žalovanému náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů ve výši 9.534 Kč k rukám zástupkyně 2/ žalovaného, do tří dnů od právní moci usnesení.

### Odůvodnění

Soud prvního stupně uložil žalovaným povinnost zdržet se jakýchkoliv zásahů do držby žalobce k označeným čtyřem letadlům (dále letadla) a bez jeho předchozího souhlasu s nimi jakkoliv nakládat, upravovat je nebo je užívat (výrok I). Dále žalovaným uložil povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9.534 Kč (výrok II) a žalobci povinnost zaplatit ČR soudní poplatek ve výši 2.000 Kč (výrok III). Učinil tak bez jednání na základě skutkového stavu spočívajícího v tom, že žalobce koupil letadla od 2/žalovaného kupní smlouvou ze dne 29. 7. 2014 a čtyřmi kupními smlouvami ze dne 30. 9. 2015 je prodal 1/ žalovanému. Kupní cenu v dohodnuté výši 136.125 USD za každé z letadel 1/žalovaný zaplatil žalobci v době od ledna do dubna 2016. Dne 23. 5. 2016 pak byly podepsány předávací protokoly ke dvěma letadlům a dne 5. 8. 2016 ke zbylým dvěma. Letadla se po celou dobu nacházela a dosud nacházejí na letišti Praha - Kbely provozovaném 2/ žalovaným. Soud prvního stupně z emailové korespondence mezi žalobcem a 1/ žalovaným dovodil, že kromě zmíněných kupních smluv spolu uzavřeli i nepojmenovanou smlouvu, z níž vznikla 1/ žalovanému povinnost zaplatit žalobci 225.000 USD jako kompenzaci za to, že

letadla neprodal jinému zájemci za daleko vyšší cenu. K úhradě mělo dojít ve výši ¼ před odletem každého z letadel. Kromě toho byl 1/ žalovaný povinen vyrovnat závazek žalobce vůči 2/ žalovanému za stání letadel na letišti. Dohodou nazvanou Joint Statement (dále Společné prohlášení) ze dne 1. 8. 2016 pak žalobce a 1/ žalovaný informovali 2/žalovaného, že jediným subjektem oprávněným mít letadla v dispozici (držbě) je až do okamžiku jejich odletu žalobce, že přístup k nim lze sjednat výhradně jeho prostřednictvím a že o termínu jejich odletu jej budou společně informovat týden předem. Dne 12. 9. 2016 žalobce provedl prohlídku letadel, pořídil fotodokumentaci, zapečetil vstupní dveře a klíče od letadel dal do obálky, kterou z bezpečnostních důvodů nechal v držení 2/žalovaného. Ten však dne 26. 9. 2016 umožnil 1/ žalovanému přípravu letadel k odletu do Moldavské republiky, kde jsou registrována v rejstříku civilních letadel, a jako jejich uživatel je uvedena nechvalně známá společnost AIM Air, jak žalobce zjistil dne 27. 9. 2016. Na jeho popud celní úřad v rámci šetření ze spáchání správního deliktu letadla dočasně zajistil.

Soud prvního stupně předběžným opatřením ze dne 12. 10. 2016, č. j. 30 C 352/2016 - 128 zakázal bez předchozího písemného souhlasu žalobce 1/žalovanému s letadly disponovat, 2/ žalovanému umožnit k nim přístup, a Armádě ČR, 24. Základna dopravního letectva Praha - Kbely jako třetímu subjektu povolit jejich odlet, a to až do rozhodnutí o žalobě na ochranu rušené držby. Zároveň zamítl námitku 1/ a 2/ žalovaného o nedostatku pravomoci soudu.

Přezkoumávané usnesení, kterým vyhověl žalobě z rušené dražby, odůvodnil soud prvního stupně tím, že žalobce se ujal držby letadel podpisem Společného prohlášení a navazujícího žalobcova emailu, přitom se jednalo se o jakousi „zajišťovací“ držbu související s uvedeným závazkem 1/ žalovaného. Zapečetěním letadel dne 12. 9. 2016 došlo k utvrzení držby letadel žalobcem a za situace, že 1/ žalovaný dohodu porušil a pokusil se s nimi dne 27. 9. 2016 v součinnosti se 2/ žalovaným odletět, byla držba žalobce narušena. Námitku 1/ žalovaného, že u žalobce se na rozdíl od něj jednalo o držbu nepravou, nepoctivou a nikoliv řádnou, posoudil soud prvního stupně jako nedůvodnou. Podle něj držbu letadel 1/ žalovaným nelze dovozovat z toho, že jeho technikům byl umožněn přístup k letadlům za účelem jejich přípravy k odletu. Soud prvního stupně také vysvětlil, že s ohledem na nepřekročitelnou 15denní lhůtu pro vydání rozhodnutí a sídlo 1/ žalovaného v Gruzii nemohl nařídit jednání a že 1/ žalovaným navržený důkaz ohledáním by nic nepřinesl, když v řízení o žalobě z rušené držby se dokazování omezuje pouze na prokázání poslední držby a jejího svémocného rušení a otázka vlastnického práva a dalších spleťtých vztahů mezi účastníky, stejně tak jako to, zda letadla jsou či nejsou vojenským materiálem, je nepodstatná.

Proti usnesení podali oba žalovaní včas odvolání a shodně namítali nedostatek pravomoci českého civilního soudu věc projednat. Soud prvního stupně podle nich uměle a účelově spor o ochranu držby vyloučil z působnosti rozhodčí doložky sjednané kupními smlouvami. Protože spor o poslední pokojnou držbu je sporem o výkon vlastnického práva, měl být projednán rozhodcem International Court of Arbitration v Londýně.

1/ žalovaný v odvolání dále poukázal na nedostatek věcné legitimace žalobce, který neprokázal, že je držitelem jakéhokoli práva, jemuž je možné poskytnout ochranu. Společné prohlášení ze dne 1. 8. 2016, z něhož soud prvního stupně dovodil jakousi „zajišťovací“ držbu žalobce k letadlům do doby, než on zaplatí částku 225.000 USD a poplatek za parkování, je pouze dopisem adresovaným 2/ žalovanému a žádnou dohodu zakládající právo držby z něj, a ani z emailu ze dne 2. 8. 2016, nelze dovozovat. Soud prvního stupně navíc pominul, že žalobce v těchto listinách jeho vlastnické právo k letadlům nezpochybňuje, pouze blokuje

jejich odlet do doby splnění údajného dluhu. Není přitom ani zřejmé, co má být kauzou jeho údajného závazku, neboť žalobce mu jej nevyfakturoval a v řízení jej někdy označoval jako provizi ze zprostředkovatelské smlouvy, někdy jako kompenzaci související s výší kupní ceny, popř. jen jako kompenzaci. I v případě, že nějaká nepojmenovaná smlouva, z níž pro něj měla plynout povinnost zaplatit žalobci 225.000 USD, existovala, což ale popírá (v průběhu řízení její existenci připustil s tím, že tuto částku měl žalobci zaplatit za součástky do letadel, které mu však žalobce nedodal), mohla pouze modifikovat kupní smlouvy, jejichž platnost je třeba posuzovat v rozhodčím řízení podle smluveného anglického práva. Kromě toho sám žalobce tvrdí a dopisem ze dne 7. 9. 2016 prokazuje, že od zprostředkovatelské smlouvy odstoupil.

1/ žalovaný dále zdůraznil, že žalobce letadla neovládá, nejsou pod jeho kontrolou a nemá nad nimi žádnou faktickou moc a dohled. Naopak je to pouze on, kdo k nim má přístup, neboť disponuje všemi čtyřmi klíči a veškerou dokumentací. Stejně tak předávací protokoly o převzetí letadel a jejich označení registračními značkami prostřednictvím leteckého rejstříku Moldavské republiky dokládají, že faktickou moc nad letadly vykonává pouze on, což by soud zjistil, pokud by provedl jím navržený důkaz místním ohledáním.

V neposlední řadě 1/ žalovaný namítal procesní pochybení soudu prvního stupně, který vyhověním žalobě rozhodl v podstatě znovu předběžným opatřením, přičemž zákaz „jakkoli nakládat“ použitý v usnesení ve věci samé je jen synonymem pro zákaz vyjádřený předběžným opatřením. Není ani zřejmé, jaké konkrétní dispozice jsou mu zakázány, navíc pokud celní úřad letadla zajistil, nemůže s nimi odletět. Soud prvního stupně podle něj také porušil zásadu rovnosti účastníků řízení, neboť písemnosti nepřeložil do gruzínského jazyka a nedoručil mu je prostřednictvím dožádaného orgánu či poštou podle Úmluvy o doručování soudních a mimosoudních písemností v cizině ve věcech občanských a obchodních ze dne 2. 6. 1982. Na závěr podotkl, že složená jistota nepostačí k náhradě škody, která mu vznikla vynaložením nákladů na pojištění odpovědnosti z provozu letadel během jejich přesunu na mezinárodní letiště v Moldavské republice, na pronájem čtyř systémů zamezení kolize při dopravě, nákup pohonných hmot, zaplacením cestovních náhrad pro technický tým a posádku letadel a stále vzniká v podobě ušlého zisku ve výši 100.000 USD za měsíc.

2/ žalovaný v odvolání namítl nedostatek věcné legitimace, když jeho povinností je pouze pečovat o dodržení bezpečnostních předpisů a protipožární ochrany na nemovitostech v majetku České republiky, kde letadla od roku 2014 stojí a k němuž má on právo hospodaření. Zdůraznil, že on nikdy oprávněnou držbu kohokoli k letadlům nerušil a přístup k nim vždy umožnil buď jen osobám v rámci konání jejich úřední povinnosti, nebo osobám, které mu prokázaly vlastnické právo. Jeho úkolem není kontrolovat, co tyto osoby s letadly provádí. Kromě toho za situace, že aktivitou žalobce prověřují situaci orgány veřejné správy a orgány činné v trestním řízení, bylo by absurdní, aby se tyto subjekty dožadovaly souhlasu žalobce o umožnění přístupu k letadlům. Není ani zřejmé, jak by takový schvalovací proces měl vypadat a zda je žalobce vůbec schopen zajistit 24 hodinovou pohotovost někoho, kdo bude případné návštěvy „schvalovat“. Podle jeho názoru žalobce zneužívá svá práva, když ve snaze vymoci údajnou pohledávku vytvořil zdání držby letadel. K vydání předběžného opatření proto soud prvního stupně neměl přistoupit a stejně tak neměl vyhovět žalobě na ochranu rušené držby, neboť tím zakonzervoval protiprávní stav na dobu neurčitou.

Žalobce ve vyjádření k odvolání podotkl, že jeho držbu jednoznačně prokazuje email z 25. 7. a 29. 7. 2016, které pak vyústily ve Společné prohlášení ve spojení s emailem z 2. 8. 2016. V rozporu s těmito listinami však 2/ žalovaný umožnil někdy po datu 12. 9. 2016

1/ žalovanému nové zapečetění letadel a jejich uzamčení speciálními klíči. Dne 26. 9. 2016 došlo ze strany obou žalovaných k rušení jeho držby, což vedlo dne 27. 9. 2016 k zajištění letadel celním úřadem předtím, než s nimi 1/ žalovaný stačil odletět bez jeho souhlasu a splnění závazků, a také v rozporu s vývozní licencí Ministerstva průmyslu a obchodu ČR, do Moldavska. Jádrem sporu podle něj spočívá v tom, že 1/ žalovaný nikdy neměl úmyslu závazky, na kterých se dohodli, splnit.

Odvolací soud přezkoumal usnesení podle § 212 a §212a o. s. ř., včetně řízení, které mu předcházelo, vzal v úvahu argumenty žalovaných uvedené v odvolání a vyjádření žalobce, a dospěl k závěru, že odvolání žalovaných je důvodné.

Námítkou žalovaných o nedostatku pravomoci českých soudů věc projednat (§ 7 o. s. ř.) a v překážce spočívající v tom, že věc má být projednána v řízení před rozhodci (§ 106 odst. 1 o. s. ř.), se odvolací soud zabýval v usnesení ze dne 10. 1. 2017, č. j. 64 Co 3/2017 - 345. Lze proto jen stručně zopakovat, že na přezkoumávanou věc, jejímž předmětem je žaloba na ochranu rušené držby a nikoliv nárok z kupních smluv, se rozhodčí doložka sjednaná žalobcem a 1/ žalovaným v čl. 12 a 13 kupních smluv (v níž se dohodli, že v případě jakýchkoliv neshod týkajících se těchto smluv vyvinou maximální úsilí k jejich smírnému vyřešení a pro případ, že smírného vyřešení sporu nedoručí do 90 dnů, má spor řešit Mezinárodní obchodní komora v souladu s pravidly Mezinárodního rozhodčího soudu v rozhodčím řízení vedeném v Londýně v angličtině podle zákonů platných v Anglii), nevztahuje. Už vůbec ji pak nelze vztáhnout na 2/ žalovaného, který smluvní stranou v kupních smlouvách nebyl.

Za situace, že mezinárodní smlouva mezi Českou republikou a Gruzii neexistuje a smlouva mezi ČSSR a SSSR o právní pomoci a právních vztazích ve věcech občanských, rodinných a trestních ze dne 12. 8. 1982 rozhodné právo pro řešení sporu neřeší, plyne pravomoc vnitrostátního soudu (mezinárodní příslušnost) věc projednat z § 6 zákona č. 91/2012 Sb. o mezinárodním právu soukromém a procesním (ZMPS) ve spojení s § 88 písm. i) o. s. ř., podle kterého je místně příslušným soudem, jde-li o ochranu držba práva k věci, obecný soud žalobce, tedy v tomto případě Okresní soud Plzeň-město.

Pokud se jedná o 1/ žalovaným namítané procesní pochybení soudu prvního stupně, který akcentoval zásadu rychlosti řízení na úkor zásady rovnosti účastníků řízení, sice k němu došlo, ale odvolací soud jej nepovažuje za natolik významné, aby ovlivnilo výsledek řízení. Zásada rovnosti účastníků zakotvená v § 18 o. s. ř. zajišťuje každému účastníku právo jednat před soudem ve své mateřštině včetně právo na překlad písemností, které soud účastníku doručuje, do mateřského jazyka, tedy v případě 1/ žalovaného do jazyka gruzínského. V projednávané věci za situace, že žaloba měla být doručována do ciziny mimo EU a mezinárodní smlouva neexistuje, bylo třeba postupovat podle ZMPS (§ 50j o. s. ř.). Z obsahu spisu plyne, že soud prvního stupně tímto způsobem nepostupoval, přitom si byl této skutečnosti vědom, když žalobu se 1/ žalovanému ani nepokusil doručit, a to s odkazem na podle něj nepřekročitelnou 15denní lhůtu uvedenou v § 177 odst. 1 o. s. ř. V té souvislosti však považuje odvolací soud za potřebné zdůraznit, že uvedené lhůta je pouze pořádkovou, jak plyne z právní teorie (Svoboda, Smolík, Levý, Šínová a kol. Občanský soudní řád. Komentář. C. H. Beck, 2013, str. 614). Přestože tedy žaloba nebyla 1/ žalovanému řádně doručena, ten na ni promptně dne 11. 10. 2016 reagoval, neboť mu ji nepochybně poskytl 2/ žalovaný. V tomto vyjádření k žalobě v jazyce anglickém zároveň sdělil svoji emailovou adresu, na kterou mu pak soud prvního stupně doručoval písemnosti v souladu s § 46 odst. 2 o. s. ř., a to až do doby převzetí právního zastoupení advokátem dne 24. 10. 2016. Lze proto

uzavřít, že procesní pochybení soudu prvního stupně se na výsledku řízení neprojevalo. Právo účastníků včetně 1/ žalovaného na kontradiktornost řízení spočívající v tom, že každá ze stran musí mít možnost předložit argumenty, které považuje za nutné, aby její požadavky uspěly, a důkazy o nich a také možnost seznámit se všemi důkazy a vznést k nim připomínky, nebylo nijak porušeno, takže ve výsledku ani k narušení rovnosti účastníků v řízení nedošlo.

Podle § 1003 zákona č 89/2012 Sb., občanský zákoník (o.z.) držbu není nikdo oprávněn svémocně rušit. Kdo byl v držbě rušen, může se domáhat, aby se rušitel rušení zdržel a vše uvedl v předešlý stav.

Podle § 988 odst. 1 o. z. držet lze právo, které lze právním jednáním převést na jiného a které připouští trvalý nebo opakovaný výkon.

Jak plyne z citovaných ustanovení, je ochrana držby poskytována všem právům, které mohou být předmětem držby (viz Občanský zákoník III., Věcná práva, Komentář, I. vydání, Praha: C. H. Beck, 2014, str. 114). Podle soudu prvního stupně se žalobce ujal držby letadel na základě Společného prohlášení, přitom se jednalo o pravou, poctivou a řádnou držbu, která zajišťovala závazek 1/ žalovaného uhradit žalobci 225.000 USD a 2/ žalovanému poplatek za parkování letadel. S takovým právním posouzením se odvolací soud neztotožňuje. Nelze přehlédnout, že sám žalobce si v tomto směru protiřečí, když na jednu stranu tvrdil, že držbu letadel ani po uzavření kupních smluv se žalovaným nikdy nepozbyl, na stranu druhou ale uváděl, že držbu letadel opětovně nabyl zmíněným Společným prohlášením. Držba však předpokládá také faktické ovládání věci a držeckou vůli, přitom žalobce při jednání u odvolacího soudu potvrdil, že letadla nikdy fakticky neovládal. I v opačném případě, tedy pokud by se žalobce skutečně stal na základě kupní smlouvy ze dne 29. 7. 2014 vlastníkem letadel včetně práva jejich držby, byla by tato držba ukončena podpisem předávacích protokolů datovaných dne 23. 5. 2016, tzn. v případě dvou letadel dne 23. 5. 2016 a v případě zbylých dvou dne 5. 8. 2016. Od tohoto do okamžiku se tedy stal držitelem letadel a jediným subjektem, který nad letadly vykonával faktickou a právní moc 1/ žalovaný.

Nelze však pominout, že ze Společného prohlášení ze dne 1. 8. 2016 nepochybně vyplývá vůle žalobce a 1/ žalovaného, že až do doby odletu se žalobce stává držitelem práva rozhodovat o přístupu k letadlům a mít poslední slovo k jejich odletu, tedy že bez jeho souhlasu nemohou letadla letiště Praha – Kbely opustit. Podle názoru odvolacího soudu se jednalo o právo ve smyslu shora citovaného § 988 o. z., které bylo možno převést na jiného a připouštějící jeho opakovaný výkon, tedy šlo o takové právo, jehož držbě je poskytována zákonná ochrana. Tvzení 1/ žalovaného, že svým podpisem Společného prohlášení a na něj navazujícího dopisu ze dne 2. 8. 2016 potvrdil pouze jejich převzetí a nikoli akceptaci obsahu, je třeba odmítnout. Pokud by tomu tak skutečně bylo, měl pak bezpočet možností, jak se proti závazku, zajištěnému právem žalobce odsouhlasit odlet letadel, ohradit. Ze žádného důkazu přitom nevyplývá, že by tak někdy později učinil.

Pokud soud prvního stupně sice na základě odlišné úvahy vycházející z držby vlastnického práva letadel žalobcem, a tedy nikoli z držby práva žalobce odsouhlasit odlet letadel z letiště Praha - Kbely, uzavřel, že jde o spor o ochranu rušené držby podle § 176 a násl. o. s. ř. plynoucí z inominátního smluvního vztahu mezi žalobcem a 1/ žalovaným ze dne 1. 8. 2016, se odvolací soud se s tím v podstatě ztotožňuje.

Jak však bylo odvolacím soudem zjištěno, dopisem ze dne 7. 9. 2016 žalobce prostřednictvím právního zástupce sdělil 1/ žalovanému, že vzhledem k porušení vzájemných

ujednání a nerespektování povinností ve Společném prohlášení ze strany 1/ žalovaného odstupuje od zprostředkovatelské smlouvy, na jejímž základě mu měl žalobce zaplatit 225.000 USD. Okamžikem doručení tohoto dopisu 1/ žalovanému, což ten nezpochybňuje, tak smlouva, ať již žalobcem označená jako zprostředkovatelská, nebo podle soudů obou stupňů inominátní, zanikla. Nicméně žalobce tak dal žalovaným najevo, že není vázán nadále obsahem ani zprostředkovatelské smlouvy ani Společného prohlášení, spojeného s právem žalobce, že bez jeho souhlasu nesmí letadla opustit letiště. Nelze připustit, že by nešlo o planý projev vůle žalobce. Podle jeho tvrzení totiž šlo o mylný úkon, protože se žalobce domníval, že žalovaný připravuje letadla k odletu již 14. 9. 2016. Nebylo ani tvrzeno, že by takový omyl vyvolal žalovaný, a projev vůle žalobce o odstoupení od dosavadních dohod byl žalovanému jako jednostranný projev vůle doručen a je tedy perfektní. Lze tak souhlasit s obranou 1/žalovaného, že žalobce nemůže být v dobré víře o tom, že existuje Společné prohlášení, pokud sám projevil vůli vyvolat jeho zánik. Ke dni 26. 9. 2016, kdy mělo dojít k narušení uvedeného práva žalobce žalovanými, již žalobce nebyl držitelem tohoto práva a nemohl se tak domáhat ochrany spočívající v rušení držby práva. Odvolací soud z toho důvodu přezkoumávané usnesení podle § 220 odst. 1 písm. b) o. s. ř. změnil a žalobu na ochranu rušené držby zamítl. S ohledem na tento závěr již nebyl důvod zabývat se dalšími námitkami žalovaných, neboť směřovaly ke stejnému výsledku.

O nákladech řízení před soudy obou stupňů bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 2, § 151 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. a žalovaným, kteří byli úspěšní, byla přiznána jejich plná náhrada.

V případě 1/ žalovaného se jedná o odměnu za 6 úkonů právní služby (příprava a převzetí zastoupení, odvolání proti usnesení ve věci samé, odvolání proti usnesení o předběžném opatření, vyjádření ve věci samé, replika k vyjádření žalobce, účast na odvolacím jednání) po 1.500 Kč podle § 9 odst. 1 a 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb. (AT), 6 režijních paušálů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 AT, cestovné právního zástupce z Prahy do Plzně a zpět ve výši 1.007 Kč, náhrada za soudní poplatek za odvolání ve věci samé ve výši 2.000 Kč a za odvolání proti předběžnému opatření ve výši 1.000 Kč a 21% DPH ve výši 2.479 Kč z přiznaných náhrad (bez soudních poplatků) podle § 137 odst. 3 o. s. ř. Za účelný nelze přitom považovat úkon spočívající v doplnění závěrečného návrhu po skončení odvolacího jednání.

V případě 2/ žalovaného se jedná o odměnu za 3 úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, vyjádření ve věci samé, účast na odvolacím jednání) po 1.500 Kč, 3 režijní paušály po 300 Kč, náhrada za soudní poplatek za odvolání ve věci samé ve výši 2.000 Kč a za odvolání proti předběžnému opatření ve výši 1.000 Kč a 21% DPH ve výši 1.134 Kč.

### **P o u č e n í :**

Proti tomuto usnesení není dovolání přípustné [(§ 238, odst. 1 písm. g) o. s. ř.)]

V Plzni dne 8. 3. 2017

Za správnost vyhotovení:  
Bc. Kristýna Petercová

JUDr. Jana Vyletová, v. r.  
předsedkyně senátu